

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.011/2023/8.

A perújított felperes:

perújított felperes neve (címe)

A perújított felperes meghatalmazott jogi képviselője:

pártfogó ügyvéd neve (címe)

A perújító alperes:

perújító alperesi kft. neve (székhelye)

A perújító alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Hanvay Ügyvédi Iroda (címe, eljáró ügyvéd: dr. Hanvay Csaba)

A per tárgya: munkabér fizetése

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Törvényszék 14.M.70.054/2021/40.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 14.M.70.054/2021/43., az alperes 14.M.70.054/2021/42.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 121 390 (egyszázhuszonegyezer-háromszázkilencven) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A per főtárgya tekintetében a felperes másodfokon is pervesztes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A tényállás

[1] A felek között 2019. március 1-jén kelt munkaszerződés alapján 2019. március 1. napjától határozatlan időtartamra munkaviszony jött létre, amelyben a felperes üzletfejlesztési igazgató munkakörben került alkalmazásra, havi bruttó alapbére 451 130 (nettó 300 001 forint) forint volt. A munkaszerződés keltével egyidejű keltezésű, felperes részére adott munkáltatói tájékoztató szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója (személy 1 neve) volt. A felek közötti munkaviszony 2019. október 10-én közös megegyezéssel szűnt meg úgy, hogy a munkaviszony megszüntetését az alperes kezdeményezte.

[2] Az alperes a felperes (pénzügyi osztály neve)-nél vezetett folyószámlájára utalta a 2019. március, április havi munkabéreit 300 000-300 000 forint nettó összegben (az alperes neve korábban (előző név) volt). A felperes az alperestől a 2019. május és június havi munkabérét is átutalás útján kapta meg ugyanezen bankszámlájára összevont összegben, mely 600 000 forintot tett ki.

[3] A felek közötti munkaviszony fennállása alatt, majd azt követően is a felperes a (cég 1 neve)-ben – nem ismert jogviszony alapján – a kereskedelmi osztályon üzletkötőként munkatevékenységet végzett, amellyel kapcsolatos feladatellátása során (személy 2 neve) kolléganőjével egyeztetett, aki korábban, még az alperesnél tartott munkaértekezleteken a felperes számára az alperesnél végzett munkájához kapcsolódóan javaslatokat fogalmazott meg, munkáltatói jogkört azonban nem gyakorolt felperes felett.

[4] A felek közötti jogviszony fennállása alatt az alperes irodájában, (város és út neve) úton (tanú 1 neve) pénzügyi ügyintéző juttatta el a felperes részére a fizetési jegyzékeket, intézte a pénzügyi feladatokat.

[5] A felperes aláírta a 2019. július, augusztus, szeptember havi fizetési jegyzékeket és a 2019. október havi kilépő fizetési jegyzéket. A felperes aláírta a munkaviszonya megszűnésekor kiállított munkáltatói igazolásokat, és a 2019. július, 2019. augusztus, 2019. szeptember és 2019. október 1-10. közötti időszakra vonatkozó, ún. aláíró jegyzékeket is, amelyekben igazolta, hogy a részletes fizetési jegyzéket, valamint a számfajtott munkabért átvette. Ezek szerint 2019. júliusra, augusztusra, szeptemberre vonatkozóan havi nettó 300 000 forint, illetve a 2019. október 1-10. közötti időszakra vonatkozóan nettó 109 090 forint került részére készpénzben átadásra.

[6] A felperes 2019. október 11-én 600 000 forintot befizetett az (pénzügyi osztály neve)-nél vezetett bankszámlájára.

[7] A felek közötti munkaviszony megszűnését követően a felperes (személy 2 neve)-vel egyeztetett a (cég 1 neve)-hez kapcsolódó tárgykörökben sms üzenetváltások útján, illetve megrendeléseket továbbított a (cég 1 neve) felé, valamint e cégnek egyéb munkát is végzett. A felperes 2020. júliusában 100 000 forint megfizetését kérte (személy 2 neve)-től, melynek többszöri sürgetésére azt a választ kapta, hogy mindenkinek megadja, ami jár, de nem szereti, ha fenyegetik. Egy további egyidejű felperesi üzenet azt tartalmazta: „3 hónapja nem kaptam meg semmit a fizumból.”

[8] A felperes 2020. szeptember 29. napján fizetési meghagyás iránti kérelmet terjesztett elő, mely alapján (közjegyző neve) közjegyző előtt 11027/Ü/30937/2020. számon nemperes eljárás indult. A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben a felperes megjelölte, hogy 1 009 094 forintot és ennek 2019. október 11. napjától számított törvényes késedelmi kamatát igényli az alperestől munkabér jogcímén a felek között 2019. március 1. és 2019. október 10. közötti munkaszerződés alapján fennálló jogviszonyra tekintettel. A fizetési meghagyással szemben az alperes ellentmondást jelentett be. A közjegyző fizetési meghagyásos eljárás perré alakulását megállapító végzését 2020. november 12. napján kézbesítették a felperesnek. Ezt követően a közjegyzői iratanyagot a közjegyző a (város 2

neve)-i Törvényszékre továbbította, ahol a perré alakult eljárás a 2021. február 24. napján jogerőre emelkedett 3.M.70.002/2021/2. számú végzéssel megszüntetésre került azzal az indokkal, hogy keresetet tartalmazó irat a felperes részéről – az erre történt közjegyzői felhívás ellenére – a bíróságra nem érkezett meg.

A felperes keresete és az elsőfokú bíróság által kibocsátott bírósági meghagyás

[9] A felperes a Szolnoki Törvényszéken nyújtott be keresetlevelet, amely 2020. november 20-án 15.M.70.304/2020. ügyszám alatt került lajstromozásra, ahhoz mellékelte a megelőző fizetési meghagyásos eljárás iratanyagát, az alperessel 2019. március 1. napján írásban megkötött munkaszerződést, munkáltatói igazolást biztosítási jogviszonnyal kapcsolatos bejelentési kötelezettségről, alperes által kiállított „adatlap 2019.” megjelölésű adatlapot a munkáltatótól származó jövedelemről, mely 3 321 957 forint összegben került kimutatásra, továbbá igazolást 2019. március 1. és 2019. október 10. közötti időszakra vonatkozóan a megállapított járulékalapot képező kifizetésekről és a levont járulékokról, adókról, a munkáltató és általa is aláírt munkáltatói igazolást a munkaviszony megszűnéséről, melyben rögzítésre került, hogy a munkabérből jogerős határozat vagy jogszabály alapján levonandó tartozás nincs. Mellékelte még egy általa aláírt igazolólapot az álláskeresői járadék és álláskeresői segély megállapításához, melynek 17. pontjában a négy teljes naptári negyedévben elért azon egész hónapoknak a számaként, melyekben a munkavállalónak volt járulékalapja 7 hónap került kimutatásra, továbbá bankszámlakivonatát, melyek 2019. július 15-i átutalással bezárólag azt mutatják, hogy ezen időpontig banki átutalással került sor részére bérfizetésre az alperes részéről, míg ezt követően alperes munkabért már nem utalt át számára.

[10] A felperes a keresetlevele érdemi részében az alperest 2020. július, augusztus, szeptember teljes hónapokra, valamint 2020. október 10-ig terjedően, összesen 1 517 437 forint (nettó 1 009 094 forint) és annak törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A felperes a keresetlevele érdemi részének 2.1.1. pontjában a 2019. július havi járó havi bérét, illetve augusztus, szeptemberre járó havi béreit és a 2019. október 10-ig járó bérét tüntette fel. Annak rövid meghatározásaként, hogy mely igényét kívánja érvényesíteni, a csatolt munkaszerződés alapján járó 2020. július, augusztus, szeptember teljes havi, és 2020. október 10-ig járó munkabért tüntette fel. A kereseti kérelmét megalapozó tények körében hivatkozott arra, hogy a felek közötti munkaszerződés alapján havi 451 130 forintot, nettó havi 305 400 forint munkabért volt köteles az alperes számára megfizetni, amelynek nem tett eleget.

[11] A Szolnoki Törvényszéken a 15.M.70.304/2020. számon indult eljárásban az ellenkérelem benyújtására felhívást tartalmazó végzés 2020. december 21. napján történt átvételét követően az alperes az erre nyitva álló határidőn belül írásbeli ellenkérelmet vagy beszámítást tartalmazó iratot nem nyújtott be, ezért a bíróság hivatalból, tárgyaláson kívül, az alperest a vele szabályszerűen közölt kereseti kérelemnek megfelelően bírósági meghagyással fizetésre kötelezte. A bírósági meghagyás ellentmondás hiányában 2021. április 6-án jogerőre emelkedett.

Az alperes perújítási kérelme, és az érdemben lefolytatott perújítási eljárás

[12] Ilyen előzményeket követően nyújtotta be alperes 2021. május 5. napján perújítási kérelmét, melyben a Szolnoki Törvényszék jogerős bírósági meghagyásának hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte.

[13] Perújítási kérelme indokaként előadta, hogy a felek között 2019. március 1. és 2019. október 10. között állt fenn munkaviszony, így a felperes a keresetében tévesen jelölte meg azt az időszakot, amelyre követelési igénnyel lépett fel. Előadta, hogy a törvényszék a bírósági meghagyás kibocsátásakor figyelmen kívül hagyta azt a fontos tényt, hogy a felek közötti munkaviszony megszűnésekor a kilépő papírok kiadásánál a felek kölcsönösen nyilatkoztak arról, hogy munkabérből jogerős határozat vagy jogszabály alapján levonható tartozás nincs, mely nyilatkozat aláírásával a felperes elismerte, hogy felé fizetési kötelezettséggel az alperes nem tartozik, mely nyilatkozatát azon a napon írta alá, amikor a munkaviszonya megszűnt, ezért az alperesi álláspont szerint ezt követően nincs helye munkabér követelésnek.

[14] Mindezek mellett aggályosnak tartotta, hogy a felperes munkaviszonyból fakadóan munkabér iránti követelés-igénnyel lépett fel közjegyző előtt, amelynek során ellentmondással éltek a fizetési meghagyással szemben, és az eljárás a (város 2 neve)-i Törvényszéken perré alakult, amely perben a felperes keresetet tartalmazó iratot nem nyújtott be, ugyanakkor a Szolnoki Törvényszéken ugyanazon a tárgyban, ugyanazon a jogcímen keresetet terjesztett elő, miközben tudomással bírt arról, hogy más törvényszék előtt ugyanezen a jogcímen már folyamatban van eljárás. Megjegyezte, ő éppen ezért nem tett eleget Szolnoki Törvényszék részéről közölt, az írásbeli ellenkérelem benyújtására vonatkozó felhívásnak. Alapul vette, hogy a Szolnoki Törvényszéknek figyelemmel kellett volna erre lennie. Hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 393. § a) és d) pontjaira, és arra, hogy álláspontja szerint a (város 2 neve)-i Törvényszék előtt folyamatban lévő eljárás miatt a Szolnoki Törvényszéknek a keresetlevelet a Pp. 176. § (1) bekezdés d) pontja alapján vissza kellett volna utasítania. Előadta továbbá, neki 2020. december 21. napjáig nem volt arról tudomása, hogy munkabér megfizetése tárgyában más bíróság előtt is folyik eljárás, így jóhiszeműsége okán, önhibáján kívül nem volt abban a helyzetben, hogy a perújítási kérelmében megjelölt tényeket, bizonyítékokat vagy határozatokat a korábbi eljárás során érvényesítse és ellenkérelem, vagy ellentmondás keretében előadja. Perújítási kérelméhez csatolta a tájékoztatót a fizetési meghagyás tartalmáról, az alperes ellentmondását, valamint a (város 2 neve)-i Törvényszék 3.M.70.002/2021/2. számú és 3.M.70.002/2021/4. számú végzéseit.

[15] Érdemben felhívta a figyelmet, hogy a felperes a munkabér fizetésének elmaradása miatt alperesi vezető tisztségviselőhöz nem fordult, (személy 2 neve) nem volt vezető tisztségviselő az alperesnél. Indítványozta (személy 2 neve) tanúként történő meghallgatását a felperes által előadottak cáfolatára, illetve (tanú 1 neve) tanúként történő meghallgatását az általa csatolt iratok aláírásának körülményeire vonatkozóan.

[16] Rámutatott, a csatolt bankszámla-kivonatokat szerint a felperes 2019. október 11-én egy nagyobb összegű befizetést eszközölt ATM-en keresztül a bankszámlájára, mert ezen időszakban kapott nagyobb összeget az alperestől, ami közvetett bizonyíték arra, hogy a felperes részére ezt megelőzően két havi összegnek megfelelő munkabér került kifizetésre.

[17] Indítványozta csatolni a 11. sorszámú hatálytalannak tekintett beadványok mellékleteit, vagyis a kifizetési jegyzékeket, a kilépő jegyzéket és a 2019. VII. havi munkabér nettó összegének átvételét igazoló dokumentumot.

[18] Az iratokhoz eredetben csatolta a 2019. júliustól októberig terjedő időszakra szóló ún. aláíró jegyzékeket. Előadta, hogy ezeken a felperes aláírása tanúsítja a munkabérének készpénzben történt átvételét. Nem vitatta azt, hogy a korábbi időszakban a felperes részére átutalással fizette meg a munkabért, de hivatkozott arra, hogy a vitatott időszakban adóvégrehajtás alatt állt, és ezért nem volt lehetősége fizetési számláról utalni, ez indokolta a készpénzben történt munkabérfizetést.

[19] A felperes által becsatolt sms üzenetváltások kapcsán alperes észrevételezte, hogy azok 2020. évben történt munkavégzésre utalnak, és azok címzettje (személy 2 neve), nem pedig az alperes. (személy 2 neve) személye a (cég 1 neve)-hez köthető, és a felperes 2020-ban a (cég 1 neve)-nek dolgozott, ott volt foglalkoztatva üzletkötőként. Rámutatott a 2020. július 11-ével kezdődő üzenetváltásból arra, hogy abban a felperes a három hónapja meg nem kapott fizetését sérelmezi, amely 2020-ban júliustól visszaszámítva három hónapra, 2020. április, május, június havi munkabér meg nem fizetésére vonatkozott értelmezése szerint. Az alperes tudomása szerint a felperes 2019 októberét követően majdnem egy évig a (cég 1 neve)-nél volt foglalkoztatva, azt pontosabban megjelölni nem tudta, milyen jogviszonyban, de csak ebből a jogviszonyból fakadóan állhatott fenn az ott hivatkozott igénye.

[20] A bíróság 2021. szeptember 14. napján perfelvételi tárgyalást tartott a perújítási ügyben és a 10. számú jegyzőkönyvben rögzített, II. számú végzésével a perújítást megengedte. Indokolásként utalt a Pp. 393. § a) és d) pontjaira, mely perújítási okokat jelen esetben fennállónak találta. A 12. számú végzés szerint a perújítást megengedő végzés fellebbezés hiányában 2021. szeptember 30. napján jogerőre emelkedett. Ezt követően a bíróság érdemben folytatta le a perújítási eljárást és a beszerzett okirati bizonyítékok, a tanúvallomások és írásszakértői bizonyítás alapján hozta meg ítéletét.

Az elsőfokú bíróság ítélete és annak indokolása

[21] Az elsőfokú bíróság perújítási eljárásban meghozott ítéletével a Szolnoki Törvényszék 15.M.70.304/2020/4. számú bírósági meghagyását hatályon kívül helyezte és a keresetet elutasította. Rendelkezett a le nem rótt illetékről és a pártfogó ügyvédi munkadíj megállapítása érdekében megállapította, hogy a felperes pervesztes.

[22] Ítélete jogi indokolásában idézte az Mt. 42. § (2) bekezdés, valamint 155. § (2) bekezdés, továbbá 157. § (1) bekezdés rendelkezéseit, a felek által nem vitatottan fennállt munkaszerződés alapján történő munkabérfizetés szabályairól.

[23] Rögzítette továbbá, a felek közötti jogvita lényege abban állt, hogy az alperes a keresettel érintett időszakra készpénzben megfizette-e a felperes számára a nem vitatottösszegszerűségű munkabért.

[24] A tényállásból megállapította, hogy a felperes a keresettel vitatott időszakot megelőzően az (pénzintézet neve)-nél vezetett számlájára átutalással kapta meg a munkabérét az alperestől, átutalásra azonban a perújítással érintett 2019. júliustól október 10-ig terjedő időszakban nem került sor.

[25] A bíróság a továbbiakban kitért arra, hogy a felperes ebben az időszakban a (cég 1 neve) javára is végzett munkatevékenységet, e cégtől 2019. év folyamán több alkalommal nagyobb összegű átutalások érkeztek a számlájára kölcsön címén. A felperes a zrt.-ben a tevékenységet a felek közötti munkaviszony megszűnését követően is végezte, és (személy 2 neve)-vel volt munkakapcsolatban, vele történtek egyeztetések, üzenetváltások. A bíróság rögzítette ugyanakkor, hogy az alperes törvényes képviselője, aki felperes irányában a munkáltatói jogkör gyakorlója, nem az említett személy, hanem (személy 1 neve) volt, továbbá egy rövidebb időszakban (személy 3 neve). Ez utóbbi személyekhez azonban a felperes nem fordult munkabérigénnyel.

[26] A bíróság értékelte (tanú 1 neve) tanúvallomását is, aki a bérjegyzékeket kiállította és felperes részére eljuttatta aláírás céljából. Az aláírói jegyzékeken található felperesi aláírások írásszakértői vizsgálata írástorzítási szándékot tárt fel, ugyanakkor a négy

aláírói jegyzék vonatkozásában a szakértő valószínűsíthetőség szintjén megállapította, hogy azokon az aláírás a felperestől származik.

[27] A bíróság emellett közvetett bizonyítékként figyelembe vette azt is, hogy 2019. október 11. napján a felperes a saját számlájára 600 000 forintot befizetett, mely megegyezik két havi nettó munkabérének összegével. A felperes ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy ezt az összeget családjától kölcsönként kapta. Az ennek alátámasztására szolgáló okirati bizonyítékot azonban a bíróság nem tette a peranyag részévé, mivel az késedelmesen, a Pp. 203. § (1) bekezdés szabályával ellentétesen került benyújtásra. A bíróság megjegyezte, hogy az okirat egyébként sem lett volna alkalmas a felperesi állítás alátámasztására, mert a közeli hozzátartozó által tett nyilatkozat hitelessége kétséges. A bíróság lényeges tényállási elemnek tekintette, hogy a befizetés egy nappal később történt, mint ahogy a felek közötti munkaviszony megszűnt. Ebből arra következtetett, életszerű az alperesi állítás a nettó összegben kifizetett két havi munkabérrel egyező összeg származását illetően.

[28] Bizonyított tényállási elemnek tekintette a bíróság, hogy a felperes a keresettel érintett időszakra vonatkozó munkabérjegyzékeket, kilépő munkabérjegyzéket, valamint a munkaviszony megszűnéséhez kapcsolódó munkáltatói igazolásokat 2019. október 11-én a munkaviszony megszűnésekor – nem vitatottan – aláírta. Ezek tartalmuknál fogva a munkabér felperes részére történő megfizetését igazolják.

[29] A (személy 2 neve)-vel folytatott üzenetváltásokkal kapcsolatban a bíróság kitért arra, nem életszerű, hogy a 2019. júliustól kezdődően esedékes munkabérköveteléseket közel egy évvel később kívánta érvényesíteni a felperes olyan személy irányában, aki nem is volt munkáltatói jogkör gyakorlója.

[30] A bíróság az alperes cégmásolati adatai alapján életszerűnek találta, hogy az alperes a keresettel érintett időszakban – mivel végrehajtás alatt állt – akadályoztatva volt a bankszámláról történő átutalásban és ezért került sor készpénzben a munkabérfizetésre. A bíróság az aláírói jegyzékeken a készpénzben történő munkabérfizetés feltüntetését (tanú 1 neve) pénzügyi ügyintézőtől származónak fogadta el.

[31] Életszerűnek találta, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséhez azért járult hozzá a felperes, mert a munkabérhátralékot részére ekkor készpénzben kifizették. Ennek hiányában nyilvánvalóan nem írta volna alá a megszüntetéshez kapcsolódó munkáltatói igazolásokat, adatlapokat. A 600 000 forintot meghaladóan fennmaradó munkabérhátralékot a hőközi aláírói jegyzék 2019. október 14-ei nyomtatási dátumára tekintettel a munkaviszony megszűnését követő időszakban tekintette kifizetettnek a bíróság.

[32] A bizonyítékok együttes értékeléséből a bíróság arra következtetett, hogy az alperes bizonyította, a felperes számára készpénzben megfizette a 2019. július, augusztus, szeptember havi és az október 10-éig terjedő időre járó munkabérét. A felperes ezt cáfoló bizonyítékokat nem szolgáltatott, ezért a Pp. 404. § (2) bekezdés alkalmazásával került sor a bírósági meghagyás hatályon kívül helyezésére és a kereset elutasítására.

[33] A bíróság ítélete indokolásában kitért arra is, hogy a pernyertesnek minősülő alperes javára elsőfokú perköltségtérítést azért nem állapított meg, mert perköltség-felszámítás csatolására nem került sor.

A peres felek fellebbezései

[34] Az ítélet ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő. A felperes az ítélet érdemi rendelkezését kérte megváltoztatni és kereseti kérelmének helyt adást, míg az alperes

az ítélet részbeni megváltoztatását kérte oly módon, hogy a bíróság állapítson meg javára elsőfokú perköltséget.

[35] Az alperes előadta, a jogerős bírósági meghagyással szemben előterjesztett perújítási kérelméhez csatolta a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződést, melyben rögzítésre került a megbízás díjazása. Eszerint az írásbeli beadványok díja beadványonként nettó 80 000 forint, míg a tárgyaláson való megjelenésekért nettó 120 000 forint díjazás illeti meg a jogi képviselőt. A szerződés engedményezést is tartalmazott, mely az ügyvédi munkadíjra közvetlenül a megbízott jogi képviselőt teszi jogosulttá. A megbízási szerződés 2022. október 5. napján egy beadvánnyal együtt került megküldésre a Szolnoki Törvényszék részére. A másnap megtartott tárgyaláson pedig a tanács elnöke külön szünetet rendelt el és ellenőrizte, hogy a beadvány a lajstromirodára beérkezett-e, de arra addig még nem került sor. Ez azonban a törvényszék ügykezelő szervének mulasztására visszavezethető ok, ami nem eshet a perújító alperes terhére. Az elektronikus beküldés esetén az előző nap a bíróság részére megküldött beadványt kora reggeli időpontban már lajstromozni kellett volna. Emellett megjegyezte, a korábban részére megküldött kiegészítő szakvéleményre észrevételeket tett és ezek után nem volt várható, hogy a 2022. október 6-i tárgyalást a bíróság berekeszti és ítélethozatalra kerül sor. Mindezek alapján kérte figyelembe venni, hogy a tárgyalás berekesztését megelőzően elsőfokú perköltségigényét bejelentette a megbízási szerződés csatolásával.

[36] A felperes fellebbezésének indoklásában nem vitatta a perújítási kérelem megengedhetősége tárgyában kialakított elsőfokú bírói álláspontot, de a perújítási eljárás során beszerzett bizonyítékok érdemi elbírálásának helyességét kétségbe vonta. Álláspontja szerint ennek során a bíróság anyagi jogszabálysértéssel bírálta el a keresetet, e körben az Mt. 42. § (2) bekezdés, Mt. 155. § (2) bekezdés és Mt. 157. § (1) bekezdés, valamint 158. § (1) bekezdés szabályait hívta fel.

[37] A bizonyítási érdekköröket illetően elsődlegesen azt hangsúlyozta, az alaphelyzetben a munkáltatónak van bizonyítási kötelezettsége arra nézve, hogy a munkabért megfizette a dolgozója részére. A korábban kialakult gyakorlat szerint a munkabér átutalás útján került megfizetésre, a becsatolt bankszámlakivonatok azonban igazolják, hogy a perbeli időszakra nézve ez nem történt meg. Az alperes aláírói jegyzékekre történő hivatkozását nem lehet alaposnak tekinteni, nem szabályosak a kiállított iratok, mivel az alperes munkavállalója átjavította az átutalás megjelölést „kp”-ra. Ennek körülményei ismeretlenek, nem bizonyítottak.

[38] Az, hogy az alperes számláján NAV eljárás miatt inkasszó volt, inkább azt valószínűsíti, hogy a munkabérek megfizetésére nem volt fedezet. Sérelmezte, a bíróság nem vette figyelembe azt, hogy ő többször írásban is kérte a munkabér kifizetését, melyre adott válaszban az szerepel, hogy mindenkinek kifizetik a tartozást és legyen türelemmel.

[39] A szakértői vélemény kapcsán felperes felhívta a figyelmet, hogy az csak valószínűsítés szintjén azonosította be az ő aláírásait, az aggályos szakvélemény kiegészítésre szorul.

[40] Mindezekon túlmenően, az ítélet egyes pontjaira további észrevételeket tett, így kitért arra, hogy csak a tárgyalás későbbi szakaszában kerültek elő azok az okirati bizonyítékok, melyekkel munkabérfizetést kívánt az alperes igazolni. Az összecszerűséget illetően felhívta a figyelmet, hogy két havi fizetése pontosan nettó 610 800 forint lett volna, ha azt megkapta volna, ahogy arra az alperes hivatkozik, míg a kilépéskor 409 090 forint munkabért kellett volna még kapnia. A saját számlájára érkezett kerek 600 000 forint ezekből eltérő összeg.

[41] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta (személy 2 neve) tanúvallomásában tett azon nyilatkozatokat, melyekben elismerte, hogy kifejezetten ígéreteket tett a kifizetésre, abban az időben sok mindenkinek megígért sok mindent, mert lelki teher volt rajta.

[42] Felmerül továbbá a kérdés, honnan volt az alperesnek ebben az időszakban pénze munkabérfizetésre, ha végrehajtás és inkasszó alatt állt. Készpénzes fizetés esetén házipénztári kifizetési bizonylatnak is készülnie kellett volna, mely bizonyítaná, hogy onnan kivették az összegeket és kifizették azt részére. A felperes emellett hangsúlyozta, a cég és tulajdonosainak jóhiszemősége kétséges, az ügyvezető ellen adócsalás gyanúja merült fel, a céghálóban szereplő cégek legalább 90%-a felszámolás vagy végrehajtás alatt van, illetve egyesek kényszertörlesztésre is sor került. Az alperesi cég jelenleg is NAV végrehajtás alatt áll, ezért az államot megkárosító adóbefizetés elmulasztása miatt alperes szavahihetősége a perbeli munkabérfizetésre nézve is kétséges.

[43] Az alperes fellebbezése kapcsán előadta, a perköltség-felszámítás elsőfokú eljárásban nem nyert igazolást, ezen túlmenően eltúlzottnak minősítette az alperesi perköltségigényt, mely mindenképpen mérséklésre szorul.

[44] Az alperes felperesi fellebbezésre tett észrevétele az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Továbbra is fenntartotta, hogy a cég anyagi helyzete okán került sor készpénzes munkabérfizetésre, a számlavezető bank felé hatósági átutalási megbízás volt érvényben, a számláról ezért nem lehetett a munkavállaló felé munkabért átutalni. A munkabér készpénzben történő kifizetését eredeti átvételi bizonylatok igazolják, az azokon lévő aláírások eredetiek, ezt a szakvéleményen túl a kihallgatott tanúk vallomása is megerősíti. Az alperes felhívta továbbá a figyelmet arra, hogy a felperes kizárólag a munkáltatói jogkörgyakorlásra nem jogosult kollégájával, (személy 2 neve)-vel beszélt munkabér követeléséről, a tényleges munkáltatói jogkörgyakorlóhoz egy esetben sem fordult ilyen igénnyel. Nem életszerű, hogy a munkabérkövetelést egy kollégával egyeztetni le anélkül, hogy megkeresné azt a személyt, aki a munkáltatói jogkör tényleges gyakorlója és aki jogosult kifizetés iránt intézkedni.

Az ítéltábla döntésének indokai

[45] A fellebbezések nem alaposak.

[46] A perújítási eljárásban a Pp. 392. § rendelkezése értelmében a perújításról szóló XXVIII. fejezet eltérő rendelkezése hiányában a bíróság az alapperre vonatkozó szabályok szerint jár el. Ez vonatkozik a másodfokú eljárásra is, ezért irányadó a Pp. 370. §-a, mely egyértelműen meghatározza, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezés során milyen jogkörben bírálhatja el az elsőfokú bíróság perújítási eljárásban hozott ítéletét.

[47] A felülbírálati jogkör az adott kérdés vizsgálatának és a minősítésének joga, amely magában foglalja az elsőfokú bíróság döntésének megváltoztathatóságát. A Pp. 369. §-a a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének típusait határozza meg, és azt is szabályozza, hogy a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható. Alapvető, hogy a fellebbezés okát és annak indítékait a félnek egyértelműen kell meghatároznia és ezzel kell kijelölnie a másodfokú bíróságtól kért jogvédelem tárgyát és körét (Pp. 371. §). Mind a fellebbező félnek, mind ellenfelének tisztában kell lennie azzal, hogy milyen okból, az elsőfokú eljárás konkrétan milyen eljárási cselekményeit, vagy a perbeli jogvita mely elsőfokú anyagi jogi megítélését sérelmezve terjesztette elő a fellebbezést, és csak ez jelölheti ki a másodfokú eljárás kereteit. Az ilyen tartalmú fellebbezés, illetve az erre vonatkozó ellenkérelem alkalmazkodik a tisztességes eljárás követelményéhez.

[48] A fellebbezés tartalmát illetően az új Pp. rendelkezései szerint továbbra is a fellebbező fél kötelezettsége annak határozott megjelölése, hogy a jogorvoslat során a másodfokú bíróság milyen döntést hozzon, a kifogásolt rendelkezést vagy annak valamely részét mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül [Pp. § 371. b) pont], továbbá azt az anyagi vagy eljárási jogszabálysértést is meg kell jelölnie, amire a fellebbezését alapítja [Pp. 371. § d) pont].

[49] A másodfokú felülbírálat említett keretei között eljárva az ítéltábla figyelembe vette, hogy az elsőfokú bíróság a perújítási eljárás perfelvételi szakában, a 10. számú jegyzőkönyvben foglalt II. számú végzésével a perújítást megengedte. E végzés ellen egyik peres fél sem fellebbezett, a 12. számú jogerősítő végzés értelmében az, 2021. szeptember 30. napján jogerőre emelkedett. Ez egyszersmind azt jelenti, hogy a felperes is elfogadta a perújítás megengedhetőségét.

[50] A Pp. 401. § szabálya szerint eljárva a bíróság a végzés jogerőre emelkedése után a perújítási perfelvételi tárgyalással folytatta az eljárást, és a perújító alperes kérelmének érdemi elbírálásába bocsátokozott. Az ítéltábla felülbírálati jogköre ezért a megengedhetőség kérdésére nem terjedhetett ki. Itt utal az ítéltábla a Pp. 369. § (2) bekezdésére, melynek értelmében másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletével együtt csak az elsőfokú bíróságnak azt a végzését bírálhatja felül, amelyet ítéletében indokolt vagy amely, az ítélettel szembeni fellebbezésben támadható. Mindebből következik, hogy azokat az elsőfokú végzéseket, melyek ellen külön fellebbezésnek van helye, és amelyek már jogerőre emelkedtek, a másodfokú bíróság az ítélet elleni fellebbezés keretében már nem bírálhatja felül. Amennyiben a végzés elsőfokon jogerőre emelkedett, annak kötőereje a másodfokú bíróságra is kiterjed (Polgári perrendtartás és kapcsolódó jogszabályok Kommentárja II/III. 1578. oldal 4227. pont, HVG-Orac Kiadó, 2018., szerkesztette: Varga István).

[51] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az érdemben elbírált perújítást vizsgálhatta felül, az ott előterjesztett és az elsőfokú bíróság által befogadott bizonyítékok érdemi egybevetett mérlegelésének helyességét vizsgálhatta a Pp. 369. § (3) bekezdés d) és c) pontjaiban rögzített felülbírálati jogkörökben eljárva.

[52] A perújítás érdemi elbírálása során az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a felek közötti jogvita lényege abban állt, az alperes a keresettel érintett időszakra ténylegesen megfizette-e a felperes számára a felek által összecszerülésében nem vitatott munkabért. A bizonyítási érdekköröket vizsgálva, kiindulópontként szolgál, hogy a felek közötti munkaszerződés a munkabérfizetést a felperesi dolgozó meghatározott pénzintézetnél vezetett számlájára átutalással írta elő összhangban az Mt. 158. § (1) bekezdésével, mely ezt lehetővé teszi. A munkabérfizetés említett számlára történő átutalásának elmaradását a felperes a keresetlevélhez csatolt bankszámlakivonatokkal igazolta a 2019. július és október 10. közötti időszakra nézve. Azt, hogy a munkabér átutalása a bankszámlára nem történt meg, a perújító alperes sem vitatta, perújítási kérelmében azt állította, hogy a munkabér-kifizetés ebben az időszakban készpénzben történt. Ennek bizonyítása kapcsán tehát áthárult a bizonyítási érdekkör az alperesre, hiszen ahhoz, hogy a felperes keresete szerinti marasztalás alól mentesüljön, neki kellett bizonyítania, a munkabér-kifizetés megtörténtét [Pp. 265. § (1) bekezdés].

[53] Erre nézve a perújítás során az alperes által csatolt és az elsőfokú bíróság által befogadott leglényegesebb bizonyítékok a 2019. július, augusztus, szeptember, valamint október 10-éig terjedően kiállított „aláíró jegyzékek” eredeti példányai (23. sorszám alatti jegyzőkönyv mellékletei). Ezek egyező nyilatkozatként szerepel: „Aláírással igazolom, hogy a részletes fizetési jegyzéket, valamint a számfejtett munkabért átvettem!”. A név rovatban felperes neve található és a havi nettó munkabérnek megfelelő összeg került feltüntetésre, továbbá a fizetési típusnál az előre nyomtatott „utalás” szövegrész az okiratokon

áthúzásra került, és kézírással „kp.” bejelölés történt. Az eredeti példányokon az aláírás rovatban olvashatatlan névaláírás szerepel.

[54] Az elsőfokú eljárásban a felperes vitatta, hogy tőle származnak ezek az aláírások és azt is, hogy ilyen aláíró jegyzéket az alperes pénzügyi ügyintézője ((tanú 1 neve)) elé tárt, vele aláíratott, továbbá azt is, hogy készpénzben munkabért vett át ezen alkalmakkor. Az írásszakértői bizonyítást mérlegelve, az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el, hogy a valószínűsítési szint ellenére az aláírásokat a felperesnek kell tulajdonítani. E körben a mérlegelést kiegészíti az ítéltábla annyiban, hogy aláírás-hamisításra utaló nyomot a szakvélemény nem állapított meg, viszont a szakértő aláírás-torzításra utaló nyomokat lelt fel, mely a felperes terhére értékelendő, ezzel jóhiszeműsége is kétségessé vált. Erre tekintettel a helyes mérlegelés, (tanú 1 neve) tanúvallomását is figyelembevéve az, hogy a felperestől származónak kell tekinteni az aláírásokat.

[55] Az ítéltábla a felperesi fellebbezéssel ellentétben nem tulajdonított nagyobb jelentőséget az okiratok hitelessége szempontjából annak, hogy az előre nyomtatott „utalás” szövegrész áthúzásra került, és kézírással kp. megjelölés történt. Erre nézve (tanú 1 neve) tanúvallomása rendelkezésre áll, mely szerint ezeket a bejegyzéseket ő írta. Az, hogy ez pontosan mikor került az iratra, lényegtelen annyiban, hogy a felperes aláírásával a kifizetés tényét ismerte el, az előnyomtatott szövegben tett nyilatkozata kifejezetten arra vonatkozott, hogy a számfejtett munkabért átvette. Ez egyébiránt csak úgy értelmezhető, hogy az aláírásakor készpénzben megtörtént a munkabér átvétele. Az említett, hitelesnek tekintendő bizonyítékokat tekintette perdöntőnek az ítéltábla, melyet (tanú 1 neve) 30. sorszám alatti jegyzőkönyvben tett tanúvallomása is megerősít. Ő a pénzáadásra is nyilatkozott és azt is háromszor megerősítette, hogy a cégvezetőtől kapta a készpénzt, amelyet alkalmanként a nyomtatvány aláírásakor átadott a felperes részére (30. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdés, 4. oldal 2. bekezdés, 5. oldal 5. bekezdés, utolsó bekezdés). A tanú következetesen vallotta és többször is megerősítette, hogy az aláírói jegyzékeket ő állította össze, illetve egészítette ki a kp. megjelöléssel, továbbá, hogy a felperes írta azokat személyesen alá és ez alkalmakkor készpénzben került sor munkabér-kifizetésre. A következetes tanúvallomással kapcsolatban aggály nem merült fel.

[56] Az átutalásról készpénzre történő váltás okát is feltárta a bizonyítás, melyet a felperes sem vitatott. Fellebbezésében ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy életszerűbb az az értelmezés, hogy a NAV adóvégrehajtása miatt az alperes munkabérfizetésre nem volt képes. A munkabér átvétel tanúbizonyítással megerősített írásbeli okiratokkal való bizonyításával szemben ez a hivatkozás nem elegendő, nem dönti meg a munkabér átvétel tényének megállapítását, tekintettel arra is, hogy az alperes által előadott magyarázat szintén életszerű. Az adóvégrehajtás alá vont cégszámlán nyilvánvalóan pénzmozgás nem állt érdekében, ezért más forrásból – melynek eredete a peres felek elszámolása szempontjából irreleváns – készpénzes kifizetések történhettek meg.

[57] Életszerű az a további alperesi magyarázat is, hogy a felperes ennek hiányában nem írta volna alá mindazon ún. kiléptető iratokat, melyek a munkaviszony megszüntetéséhez jogszabályi előírások folytán kötelezően szükségesek vagy legalábbis feltűntette volna azokon további munkabérigényének fennálltát. Az említett okirati bizonyítékokat helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, azok közül az ítéltábla kiemeli a keresetlevélhez felperes által csatolt és nem vitatottan általa aláírt „igazolás” megjelölésű okiratot, mely a 2019. március 1-től október 10-ig terjedő időszakban megállapított járulékalapot képező kifizetésekről és levont járulékokról, adókról szóló kimutatást tartalmazza, és amely a munkaerő piaci járadék, adóelőleg, illetve szociális hozzájárulás rovatokban olyan nagyságrendű összegeket tüntet fel, melyeket a teljes időszakra szóló munkabér-kifizetés alapulvételével számítottak ki. Nem hagyható figyelmen kívül a felperes által nem vitatottan ugyancsak személyesen aláírt

„Igazoló lap álláskeresői járadék és az álláskeresői segély megállapításához” okirat sem, melyben azon teljes hónapok számát, amelyben a munkavállalónak volt járulékalapja (vagyis munkabér-kifizetés történt) 7 hónapban tüntették fel (17. pont). A felperes ennek aláírásával a teljes hónapokat tekintve 7 hónapra fogadta el a munkabér-kifizetés megtörténtét. Mindezen okirati bizonyítékok ugyancsak közvetve azt támasztják alá, hogy az utolsó hónapokban is megtörtént a felperes részére a munkabér kifizetése, melyet akkor még a felperes nem vont kétségbe.

[58] A felperes fellebbezésében továbbra is nyomatékosan hivatkozott arra, hogy (személy 2 neve) irányában sms üzenetek útján 2020. júliusában, valamint szeptemberi, illetve októberi, majd 2021. februári időszakban az alperessel szembeni munkabérköveteléseit kívánta érvényesíteni. E tekintetben (személy 2 neve) tanúvallomása azt tartalmazta, hogy ezen követelések, ebben az időszakban már a (város 2 neve)-i (cég 1 neve) felé végzett felperesi munkák ellenértékére vonatkozhattak. Elfogadhatónak tekinti az ítéltábla azon alperesi hivatkozást, mely szerint indokolatlan, hogy a felperes egy kollégájához fordult a munkabérköveteléssel és nem a munkáltatói jogkör gyakorlójához. Mindezekon túl értékelendő az is, hogy az sms üzenetekből nem tűnik ki, hogy pontosan az alperessel szembeni és mely időszakra, milyen összegű követeléseket kíván érvényesíteni. Az ott megjelölt 100 000 forint, illetve 200 000 forintos igény nem egyezik a perbeli időszak munkabér összegeivel. Az ítéltábla az sms üzenetek tartalmából ezen túlmenően kiemeli, az egyik úgy szól: „3 hónapja nem kaptam meg semmit a fizumból.”. A 2020. július 13-ai sms üzenet a keltét megelőző 3 hónapra vetített időszakra vonatkozó igényre utal, a perbeli munkabérigények azonban jóval korábbiak, azok még 2019. július és október között keletkeztek, ezért sem egyeztethető össze az sms üzenetben jelzett igény a perbeli munkabérköveteléssel. A tanú által megerősített alperesi álláspont fogadható el ezen üzenetek tekintetében, vagyis ezek nem a perbeli munkabérkövetelésre vonatkoztathatók, ezért nem tekinthetők a perbeli munkabérigény utólagos követelésének alátámasztására szolgáló bizonyítéknak.

[59] Az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított a 600 000 forintos saját számlára történő felperesi befizetésnek, ennek összecszerúsége, illetve a befizetés ténye közvetlenül nem támasztja alá, hogy ez valóban a készpénzben kifizetett munkabér volt. Ezzel szemben a perdöntőnek tekintendő átvételi elismervények hitelt érdemlően igazolják, hogy a felperes készpénzben a munkabéréhez hozzájutott a perbeli időszakban.

[60] A kifejtettekre figyelemmel a felperes fellebbezési hivatkozásait nem találta az ítéltábla megalapozottnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 392. § folytán alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdés alkalmazásával a per fő tárgya tekintetében hozott rendelkezésre nézve helybenhagyta.

[61] Az ítéltábla nem találta megalapozottnak a perköltség megállapítás mellőzését sérelmező alperesi fellebbezési álláspontot sem. A Pp. 81. § (5) bekezdése jogi képviselővel eljáró fél esetén perköltség-felszámítást ír elő, mely előfeltétele a perköltség érvényesítésének, tekintettel arra, hogy a Pp. 82. § (3) bekezdése szerint a felszámítani elmulasztott költséget a fél javára nem lehet figyelembe venni. A költségfelszámítás jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján is megtehető, de mindenképpen bírósághoz intézett, ilyen tartalmú, kifejezett nyilatkozatnak kell lennie, hogy az hatályosnak legyen tekinthető.

[62] A perújítási eljárásban a tárgyalás berekesztéséig (40. sorszám alatti jegyzőkönyv) ilyen költségfelszámítási nyilatkozat megtételére az alperes részéről nem került sor. Az alperesi jogi képviselő a 2022. október 6-i tárgyaláson, a 40. számú jegyzőkönyvben rögzített módon nem közölte a bírósággal perköltség-felszámítási igényét, csupán arra hivatkozott, hogy egy beadványt csatolt, melyhez az alperes és jogi képviselője közötti

megbízási szerződést mellékel (41. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal 2. bekezdés). E beadvány felkutatása érdekében a bíróság szünetet rendelt el és tájékozódott a lajstromirodán, melyre vonatkozóan a jegyzőkönyv azt rögzíti, hogy a 39. sorszám alatti korábbi beadványon túl, egyéb irat érkezését a bíróság nem regisztrálta. Ezt követően a bíróság a tárgyalást berekesztette, majd ítéletet hirdetett. A jegyzőkönyv lezárására 11 óra 25 perckor került sor. A további, 41. sorszám alatti beadvány, mely alperestől származik, a rávezetett bírói feljegyzés szerint 2022. október 6-án 11 óra 26 perckor került a periratokhoz szerelésre. E beadvány tehát nem állt a bíróság rendelkezésére a tárgyalás berekesztését, illetve az ítélet meghozatalát megelőzően, így annak figyelembevételére nem volt lehetősége.

[63] Mindezekon túlmenően hangsúlyozza az ítéltábla, hogy még annak érdemi vizsgálata esetén sem lett volna a perköltség-felszámítás bírósággal való hatályos közlésének tekinthető. A beadványban ugyanis a perújító alperes részéről eljáró jogi képviselő mindössze annyit közöl a bírósággal, hogy a perben mellékelten megküldi a perújító alperes és a Hanvay Ügyvédi Iroda között a képviselet ellátására vonatkozóan létrejött megbízási szerződést. A bírósághoz intézett kifejezett perköltség-felszámítási nyilatkozat hiányában a bíróság még akkor sem ítéltetett volna meg perköltséget az egyébként pernyertes perújító alperes részére, ha e beadvány, illetve az említett szerződés rendelkezésére áll még a tárgyalás berekesztését megelőzően.

[64] A kifejtettekből következően az ítéltábla a tekintetben is helytállónak találta az elsőfokú ítéletet, hogy a bíróság mellőzte az alperes részére a perköltség megállapítást.

[65] A másodfokú eljárásban a per főtárgyát illetően a felperesi fellebbezés eredménytelen maradt, az alperes a felperesi fellebbezéssel szemben helytálló észrevételeket tartalmazó beadványt terjesztett elő jogi képviselő útján, azonban ebben nem került sor kifejezetten másodfokú költség iránti igény bejelentésére, ezért a Pp. 81. § (5) bekezdés, valamint 82. § (3) bekezdés alkalmazásával az ítéltábla mellőzte másodfokú eljárási költség alperes javára történő megállapítását.

[66] A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztesnek minősül, de munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért az ítéltábla a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján rendelkezett arról, hogy a fellebbezési eljárási illeték az állam terhéen marad.

[67] A Pp. 101. § (3) bekezdés alkalmazásával az ítéltábla a pártfogó ügyvédi díj viselési kötelezettségre vonatkozóan megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a felperes a pervesztes.

Szeged, 2023. június 29.

Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Dobler László s.k.
előadó bíró

Dr. Gál Attila s.k.
táblabíró